

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quale peccatum sit obligationem voti violare. pun. 21.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

quo votum impleri potest, aliquando esse temporalem pro aliquo tempore determinato. Item aliquando mutatio seu impedimentum alicui totam materiam promissam, aliquando partem. Si mutatio perpetua est & comparatione totius materiae promissae, votum extinguitur. Si autem mutatio temporalis sit, pro eo solum tempore obligatio suspenditur, manente obligatione quoad aliud tempus in quo impedimentum cessat, & votum impleri potest; sicut manet obligatio cum votum diuiduum est & mutatio in parte diuidua & separata contingit. Sic Suarez lib. 4. de voto cap. 19. num. 5. Sanchez cap. 2. num. 24. Nauar. cap. 12. num. 19. Valent. diff. 6. quæst. 6. pun. 4. verif. secundum quod. Bonacin. disput. 4. quæst. 2. punct. 7. §. 1. num. 6. & alij apud ipsos.

PUNCTUM XXI.

Quale peccatum sit obligationem voti violare?

SUMMARIUM.

- 1 Per se graue peccatum est.
- 2 Penitere de voto facto non est per se voti violatio.
- 3 Est tamen regulariter peccatum veniale.

1. **E**X his quae diximus de voti obligatione constat per se graue peccatum esse voti obligationem violare (hoc est) promissum non implere. Aliquando tamen ex leuitate materiae leue peccatum esse, ibique remissius notauimus quando materia grauis vel leuis sit, si plures actus leues respiciat.

2. Solum est aliquis difficultas; an penitere de voto facto, sit voti obligationis violatio. Cui difficultati breuiter respondeo; per se violationem voti non esse. Quia cum hoc dolore & tristitia, compati potest voluntas absoluta exequendi præceptum, tamen sentias & dolens tali te præcepto grauari. Ergo dolor & tristitia præcepti & voti, illorum violatio non est. Sic D. Thomas 2. 2. qu. 88. art. 6. ad secundum. Siluester verbo votum 2. quæst. 20. Suar. lib. 5. de voto, cap. 7. concius 2. Sayrus in Clauis Regia lib. 6. cap. 6. num. 12. Nauar. cap. 12. num. 25. Bonacin. diff. 4. g. 1. punct. 5. §. 4. n. 14. & alij apud ipsos. Notanter dixi per se non esse voti violationem. Nam si ex dolore & tristitia, quod votum feceris, periculo exponeris, non exequendi promissum; clarum est violari votum; quia votum, sicut & quodlibet præceptum obligati fitum propositum de illius executione habere, neque periculo transgressionis exponi, sed hoc est per accidens. Sic Suar. d. lib. 5. cap. 7. num. 7.

3. Maior autem est difficultas; an hic dolor & tristitia sit saltem veniale peccatum? Suarez dicit cap. 7. num. 4. & sequentibus. Videtur negare. Mouetur; quia ex obiecto nullam malitiam continet. Siquidem non apparet præceptum, cui talis dolor & tristitia aduerfetur. Sicut enim nullum fuit præceptum vouendi, ita nullum præceptum esse videtur perseuerandi in eo voto, & sicut à principio poterat nolle vouere, sic post votum factum potes nolle vouisse; quia vtriusque actus idem obiectum est. Ergo ex parte obiecti dolor & tristitia de voto facto nullam malitiam continet. Ex parte verò finis sapie hic actus honestati potest. Si enim cognoscas votum tibi fore damnosum; eo quod ob tuam malitiam occasio sit peccata multiplicandi; dolere de voto facto ob illum finem, non videtur illicitum, sed potius honestum. Dicendum ergo est regulariter dolere de voto facto peccatum veniale esse. Tum quia hic dolor aliquo modo infirmat propositum voti exequendi. Tum quia retrahit hominem à via perfectionis assumpta. Tum quia frequenter habetur ex proprio amore quo vis onera & obligationes viles & sanctas excutere, ac proinde ex fine non licito. Si tamen aliquando de voto, seu præcepto doleres ob transgressionem factam, credo talem actum virtuosum esse; quia non tam est dolor de voto seu præcepto, quam de illorum transgressionem. Ad rationem contrariam Respondedo dolere de voto, per se & directè præcepto non aduerfari; sic tamen indirectè; aduerfatur, inquam, præcepto aduerfandi votum, quod obligat ne illius executionis propositum aliquantulum infirmetur, vt regulariter infirmatur per hunc dolorem. Quapropter est nulla fuerit obligatio emitendi votum, poterat esse de perseuerando in illo, alias potes pro libito illius obligationem excutere. Neque est simile nolle vouere, ac nolle vouisse. Nam est viam perfectionis non accipere, aliud ab ea incepta desistere, illiusque penitere quod regulariter inordinatum esse videtur.

DISPUTATIO II.

De voti Relaxatione.

EXPLICATA essentia voti, illiusque obligatione, restat explicandum qualiter dissolui possit. Conuenire autem sapè hanc obligationem dissolui, in comperito est apud omnes. Er probat manifestè humanæ naturæ conditio, cui solet votum ob eius fragilitatem potius obesse, quam prodesse. Triplici ergo via hæc relaxatio fieri potest, irritatione, dispensatione, & commutatione, de quibus in hac disputatione dicendum est.

PUNCTUM I.

Quid sit irritatio, quotuplex, & vnde ortum habeat?

SUMMARIUM.

- 1 Expenditur definitio irritationis.
- 2 Duplex est irritatio, alia directæ, alia indirectæ, & quæ sit harum differentia.
- 3 Irritatio quando sit actus iurisdictionis, quando dominij.
- 4 Ex iure potius positiuo, quam naturali ortum habet irritatio.

1. **I**rritatio (vt constat ex Doctoribus in discursu referendis) est actus liber quo is, à quo votum pendet, tollit voti obligationem. Pro cuius intelligentia supponendum est, dupliciter te voutentem dependere posse in voto, ab alterius voluntate. Primò; si tua voluntas taliter alteri subiecta sit, vt nunquam censuris te obligari velle nisi sub tacita conditione si alter consenserit vel non repugnauerit. Quod contingere potest, vel ex natura & conditione intrinseca tue personæ quæ integrè alteri subiecta est, vt filius impubes parenti, religiosus Prælato, vel quia liberè te subiectus alterius consensum & voluntati nolens obligari nisi quatenus alteri placitum fuerit. Sed inter hos modos est magna differentia: nam quando conditio de alterius consensu inhibita in voti obligatione fundatur in natura & conditione personæ, illam excutere non potes; secus quando fundatur in voluntaria iurisdictione voutentis. Secundo quando potes in voto ab alterius voluntate si in materia promissa ab eo dependes. Pendere autem potes, vel quia illius dominium seu administrationem habet, & quia illam prohibere potest. Quando ergo priori modo subiectus alterius, possunt tua vota pro arbitrio eius irritari; quippe quæ emissa fuerunt sub tacita conditione illius consensu, vel non dissentius. At quando solum in materia promissa ab altero dependes, solum irritari tuum votum potest, quatenus subtrahi vel prohiberi potest materia promissa.

2. Hinc fit; duplicem esse irritationem, alteram directam & propriam, alteram indirectam & impropiam. Directa est, quæ ex subiectione voluntatis fit. Quia hæc respicit actum vouendi, illiusque de medio tollit. Indirecta est, quæ materiam promissam respicit impediendo illius executionem, quæque potius suspensio quam irritatio vocatur. Hæc autem irritationes, vt bene dixit Suar. lib. 6. de voto cap. 1. num. 4. maxime differunt. Nam irritatio ob voluntatis subiectionem si absoluta sit, votum extinguit, &c. permittit vterius renouiscere. At irritatio ob impedimentum appositum materiae promissæ per se non extinguit votum, sed illius obligationem suspendit, dum impedimentum durat; solet autem durante illo impedimento votum extingui, quia eo tempore cessat appetitudo illud exequendi; sed hoc est per accidens. An vero votum de materia dominio alterius subiecta verè & propriè irritetur; infra dicemus.

3. Deinde irritatio proueniens ex subiectione voluntatis non est actus iurisdictionis; sed dominij; quatenus Superior ratione potestatis dominaturæ habet ius, ne subditus obligetur aliter, quam pro suo consensu & voluntate. At irritatio ex promissa